

Nytt repartitionstal och nytt procenttal för beräkningen av inkomst av en- och tvåfamiljsfastigheter

Den särskilda kommunala fastighetsbeskattningen är konstruerad såsom en garantiskatt. Den skall garantera den kommun, där fastigheter är belägna, ett visst skatteunderlag och detta oavsett om fastigheterna i fråga ger någon nettointäkt eller inte. Det skatteunderlag fastigheterna garanterar kommunen motsvarar en viss bestämd procentsats av fastigheternas taxeringsvärden. Procenttalet för detta garantibelopp benämnes repartitionstalet.

Denna särskilda kommunala garantibeskattnings av fastigheter har sedan länge kritiserats från rättvisesynpunkt. Det har därvid bl. a. framhållits att det ur skatteförmågesynpunkt inte kan anses riktigt att avkräva skatt av en förvärvskälla, som inte ger någon nettoinkomst.

Riksdagen har också ett par gånger principuttalat sig för ett avskaffande av den kommunala fastighetsbeskattningen. Ett första steg mot en dylik åtgärd togs vid 1953 års riksdag då repartitionstalet sänktes från 5 till 4. Vid 1957 års riksdag vidtogs ytterligare sänning av repartitionstalet till 2,5. I samband med sistnämnda beslut underströks i riksdagen det angelägna i att fastighetsbeskattningen helt slopades snarast möjligt och att därmed sammanhängande frågor blev föremål för särskild utredning. Riksdagen anhöll även att förslag i ämnet måtte föreläggas senast 1960 års riksdag. År

1960 framlade också 1957 års fastighets-skattesakkunniga sitt betänkande "Fastighetsbeskattningen" (SOU 1960: 4), däri föreslogs ett partiellt slopande av fastighetsbeskattningen. Betänkandet har remissbehandlats men inte föranlett lagstiftning i frågan.

Inför 1965 års allmänna fastighetstaxering gjordes vissa prognoser angående taxeringsutfallet. Man antog därvid att den för hela riket genomsnittliga höjningen av taxeringsnivån skulle bli

för jordbruksfastigheter	25
för enfamiljsvillor	40
för tvåfamiljsvillor	25
för hyreshus	10

Med oförändrat repartitionstal skulle vid ovan angivna taxeringsutfall den särskilda kommunala fastighetsbeskattningen komma att ge kommunerna väsentligt ökat skatteunderlag. Nytt liv skulle blåsas i denna såsom förlegad och orättvis ansedda beskattningsform.

För att eliminera denna verkan av den väntade höjningen av taxeringsnivån vid 1965 års allmänna fastighetstaxering föreslog finansministern i proposition nr 30 innevarande år att repartitionstalet skulle sänkas till 2. Samtidigt föreslogs att procenttalet för beräkningen av inkomst av en- och tvåfamiljsfastigheter skulle sänkas till motsvarande siffra. De i propositionen föreslagna lagstiftningsåtgärderna har antagits av riksdagen. De nya bestäm-

melserna skall tillämpas första gången vid 1966 års taxering.

Klart är att här ifrågavarande lagstiftningsåtgärd inte helt kan eliminera verkningarna av höjningen av taxeringsnivån vid 1965 års allmänna fastighetstaxering. Åtgärden får emellertid ses mot bakgrunden av önskemålet om endast ett repartitionstal i tillämpningen för samtliga fastighetsslag. Därvid har hänsyn måst tagas till den relativt obetydliga höjningen av taxeringsnivån för vissa fastighetsslag för vilka fastighetsbeskattningen för kommunernas del har stor betydelse och där redan en sänkning av repartitionstalet

till 2 torde innebära visst skattebortfall. Att å andra sidan särskilt sommarstugokommunerna — även med den nu genomförda lagstiftningsåtgärden — kommer att få väsentligt ökat skatteunderlag tack vare 1965 års allmänna fastighetstaxering synes ligga i öppen dag. Sålunda lär det genomsnittliga taxeringsutfallet för sommarstugor ligga väsentligt över vad man förutspådde för ett år sedan. Från ett län med omfattande sommarstugebyggelse har t. ex. uppgivits en genomsnittlig höjning av taxeringsnivån för sommarstugorna med 120 procent.

L. L.